

između sebe? Ne dolazi li neravnoteža od koje kadikada trpimo od nepoznavanja ili od potcjenjivanja ovih vrednota?

Jedni će se možda upitati: zašto se toliko preokupirati problemom čovjeka? Zašto toliko govoriti o ljudskoj naravi? Nije li dovoljno vjerovati u milost koja sve preobražava? Nije li traženje svetosti najbolji ekvilibrij, najsavršenija ravnoteža? Nije to traženje u stvari rješenje svih poteškoća? Drugi će pomisliti: nije li analiza ovih pitanja u stvari gušljenje vremena? Zar akcija, vele, nije dostatna samoj sebi? Nije li ona najbolja životna škola? Neka svećenik radi i bit će čovjek!

Jednima i drugima dajemo ovaj sumarni odgovor: prakticiranje ovih vrednota sa strane svećenika je već početak duhovnog života, a manjak istoga prakticiranja je često puta znak da taj duhovni život ne postoji. Što se akcije tiče već sada tvrdimo: ako ona ne izlazi iz dubina slobode i ljubavi onda može biti iluzorna i vrlo opasna. U slijedećem broju ćemo detaljno analizirati slobodu.

(nastavit će se)

Priredio o. Ignacije V.

POSTOJE SAMO DVIJE LJUBAVI

(Michel Quoist)

Stvoreni smo iz ljubavi i za ljubav. Na zemlji učimo ljubiti. Na smrtnom času polagat ćemo ispit iz ljubavi. Ako smo se dosta vježbali u ljubavi, živjet ćemo vječno u Ljubavi. Dakle, ovdje na zemlji, svaki put, kad smo samo sebe ljubili (sebičnost-samoljublje), mi smo tada mimoilazili svoju svrhu i svrhu svijeta. Postoje samo dvije ljubavi: Ljubav prema sebi, te ljubav prema Bogu i bližnjemu. Živjeti, znači živjeti između ove dvije ljubavi.

»Nitko ne može služiti dvojici gospodara, jer ili će jednoga mrziti, a drugoga ljubiti, ili će uz jednoga pristajati, a drugoga prezirati. Ne možete služiti Bogu i bogatstvu« (Mt 6, 24). »Tko ljubi svoga brata, stalno je u svjetlu, i u njemu nema sablazni. Ali tko mrzi svoga brata, u tami je; on živi u tami i ne zna kamo ide, jer mu je tama zaslijepila oči« (1 Iv. 2, 10—11).

Gospodine Bože, postoje samo dvije ljubavi. Ljubav prema samome sebi, te ljubav prema Tebi i ostalima.

I svaki put, kad ljubim samo sebe, to je nešto ljubavi manje za Tebe i za druge. To je bježanje od ljubavi, to je gubitak ljubavi. Jer ljubav je stvorena, da iziđem iz sebe i da poletim prema drugima!

Svaki put, kad ljubim samo sebe, ljubav vene, trune i umire! Gospodine Bože, samoljublje je otrov, kojega upijam svaki dan! Samoljublje nudi meni cigaretu i ne pruža je mome bližnjemu! Samoljublje izabire najbolji dio i čuva za sebe najbolje mjesto! Samoljublje zadovoljuje moja osjetila i krade hranu sa stola drugih!

Samoljublje govori o meni i čini me gluhim za riječ drugoga!

Samoljublje izabire i nameće izbor drugima!

Samoljublje me pretvara i drukčijim prikazuje, glumi prikazujući me da se odlikujem, da blistam, zasjenjujući druge!

Samoljublje ističe moje ideje, moje mišljenje i nazore, a prezire ideje, mišljenje i nazore drugih!

Samoljublje mene prikazuje kreposnim i nazivlje me dobrim!

Samoljublje me pozivlje da zaslužim novaca, da ih potrošim za što se meni sviđa i da ih uložim isključivo za svoju korist!

Samoljublje me savjetuje, da nešto dadem siromasima, kako bih uspavao svoju savjest, da me ne uznemiruje!

Samoljublje me navodi da obujem papuče i da se zavalim u fotelju!

Samoljublje se zadovoljava sa mnom i blago me uspavljuje!

Gospodine Bože, što je još teže, samoljublje je oteta ljubav! Ona bijaše određena za druge. Njima bijaše potrebna za život i napredak, a ja sam je oteo!

Tako samoljublje stvara ljudsku patnju!

Tako samoljublje stvara ljudsku bijedu!

Samoljublje stvara sve ljudske bijede i sve ljudske patnje!

Patnju djeteta, što ga njegova majka udara bez razloga, te patnju čovjeka, što ga poslodavac napada pred radnicima!

Patnju neugledne, manje naočite djevojke, koju izbjegavaju u kolu, te patnju žene, koju više ne voli njezin muž!

Patnju djeteta, koje ostavljaju kod kuće, jer im smeta,
te patnju djeda, kojemu se rugaju unuci, jer je previše star!

Patnju plašljiva čovjeka, koji se ne usudi nikome po-
vjeriti, te patnju zabrinuta mladića ili djevojke, čiju su ne-
volju izvrgli ruglu!

Patnju očajnika, koji se baca u prokop, te patnju raz-
bojnika, kojega vode na vješanje!

Patnju nezaposlenoga, koji je htio raditi, te patnju rad-
nika, koji gubi svoje zdravlje za slabu plaću!

Patnju oca, koji trpa svoju brojnu obitelj u jednu jedinu
sobu, dok u njegovoj blizini stoji prazna zgrada, te patnju
majke, čija djeca gladuju, dok se u kantu za otpatke bacaju
ostaci hrane s gozbe!

Patnju onoga, koji sam umire, dok njegova obitelj u sobi
pokraj njega ispija kafu i jedva čeka njegov smrtni čas!

Sve patnje,

Sve nepravde, gorčine, poniženja, žalosti, mržnje, pa-
kosti, oćavanja...

Sve su te patnje neutažena glad, glad za ljubavlju!

Ljude je iskvarila stalna sebićnost. Nećovjećni svijet
uništuje ljude!

Tako svijet provodi na zemlji svoje vrijeme izjedajući
se nagrđenom ljubavlju, dok oko njih drugi umiru od gladi
za ljubavlju! Ljudi kvare ljubav!

Gospodine Bože, i ja sam pokvario Tvoju ljubav!

Ove večeri ja Te molim da mi pomogneš ljubiti!

Gospodine Bože, daj mi da širim pravu ljubav u svijetu!

Daj da po meni i po Tvojim sinovima i kćerima ljubav
prodre pomalo u sva područja, u sve društvene slojeve, u
sve sisteme ekonomske i političke, u sve zakone, u sve ugo-
vove, u sve uredbe!

Daj da ljubav prodre u urede, u tvornice, u gradske
ćetvrti, u sva ljudska naselja, u kuće, u kina, kazališta,
plesove!

Daj da ljubav prodre u ljudska srca i da nikad ne
zaboravim da borba za bolji svijet jest borba ljubavi, u
službi ljubavi! Gospodine Bože, pomoz mi ljubiti, da ne bih
u ludu zasipao svoje snage ljubavi. Da sve manje ljubim
sebe, kako bih sve više ljubio druge!

Da napokon oko mene nitko ne trpi i da nitko ne umire,
jer bih ja krao ljubav, koja je njima trebala da žive!

Sinko moj, nikad ne ćeš unijeti dosta ljubavi u srce čovjekovo, u srce svijeta, jer čovjek i svijet gladuju za nezamjernom ljubavlju!

A samo Bog može ljubiti ljubavlju, koja nema granica. Ali, moje dijete, ako hoćeš, ja ti dajem svoj život! Uzmi ga u sebe! Ja ti dajem svoje srce! Dajem svoje srce svojoj djeci! Sinko, ljubi mojim srcem. I svi zajedno, vi ćete zasititi svijet ljubavlju i vi ćete ga spasiti!

Preveo Dr Srećko Bošnjak

NAKON OBNOVLJENE MISE

Francuska književnica Yvonne Chauffin nedavno je napisala posebno djelo o svetoj Misi pod naslovom: LE COUP DE LANCE, »La Messe cette inconnue« s predgovorom bečkog kardinala Königa. U vezi s tom knjigom katolički francuski novinar Bruno Lagrange raspravljao je s piscem knjige o Misi. Radi novih obreda neki su zbunjeni. Ne znaju zapravo, šta se promijenilo, pa u tom neznanju govore: »Ima li smisla sada ići k Misi?« Mnogima Misa izgleda teška! ... Na ova i druga pitanja, Yvonne Chauffin rekla je uglavnom ovo: — Ja ne razumijem da pravi kršćanin može tako govoriti, jer Misa je centar, Misa je središte vjere. Tako pitati, isto je kao pitati, treba li još danas vjerovati u Boga, u Krista, u Utjelovljenje. Misu nam je ostavio Isus da se možemo s njim susresti. To nam je njegova testamentarna ostavština. To je nova osloboditeljska Pasha. To je Kristov duboki, bezrezervni pristanak, da nas ljubi i da mi ljubimo njega. To je Žrtva Kristova, Žrtva svećenikova i Žrtva naša. To je korak, kojega činimo da pređemo iz našega svijeta u Božji svijet. Saborske promjene i novi obredi nisu ništa bitno u Misi promijenili. Ako te promjene neke kršćane smućuju, to je samo znak, da su oni bili povezani sa starim pradjedovskim Misnim običajima, a da nisu vodili brigu o pravom smislu Mise. Taj formalizam im smeta, da se upitaju o onome što je glavno. Kod kritičara liturgijske reforme kriva je slaba vjera. Malo dobre volje i ozbiljne brige, da bolje upoznaju Misu, izbavit će ih od neugodnosti u prilagođavanju promjenama.

Istina je, da Misa izgleda teška. Radi se o zalaganju čitavog bića da slijedi Krista u najvišim zahtjevima. Misa se ne sastoji u tome, da se uđe u crkvenu zgradu, dok traje